

[Aksel Larsen.]

en bestandig faktor, der vanskeliggjorde det for os at hidføre en forståelse med Sovjetrusland og at give den form?

Er der overhovedet nogen, der kan tvivle om, at hvis vi i 1939 havde haft den enighed mellem Rusland, Storbritannien og De Forenede Stater, som vi smedede i Jalta, så ville den nuværende krig ikke være blevet til noget?

Jeg går endnu videre“, tilføjede Mr. Eden og sagde:

„Er der overhovedet nogen, der kan tvivle om, at sålænge vi opretholder denne enhed, vil der ikke komme nogen ny krig?

Tag ikke fejl. I det øjeblik, hvor denne krig er til ende, vil Tyskland tage fat på at benytte det gamle propagandatema påny. Det vil igen forsøge at spille os ud imod Rusland og at spille Rusland ud imod Amerika og os selv.

Lad os passe meget på, at vi ikke falder som ofre for denne propaganda. Vi må være på vagt.“

Det var Edens kloge advarsel i 1945. Mon den ikke har bud til de atlantiske partier i Danmark og til udenrigsministeren i dag?

Vi har levet under kold krig længe nok. Krigsfare bliver akut i det øjeblik, Tysklands genoprustning er en kendsgerning. Det er lige så barnligt at foregive at tro på, at Europahæren eller andre traktater vil give nogen som helst garanti mod tysk aggression og fredsbrud, når Tyskland først påny er blevet den førende militærmagt i Vesteuropa, som det var at foregive tro på, at Münchenaftalen kunne binde Hitler og sikre Europas fred. Nej, det er ikke barnligt, det er ikke dumhed, det er, som Blædel i sin tid sagde det, forbrydelse.

Hvad skal det til, at udenrigsministeren nu her i folketinget forklarer, at hvad angår de foreløbig planlagte 12 tyske divisioner, er det kun naturligt, at det tyske folk selv kommer til at yde bidrag til sit forsvar. Vil han søge at få os til at glemme den fantasti-

ske påstand, hvormed man hidtil har villet anbefale Vesttysklands genoprustning, nemlig at de nye tyske divisioner skal forsvare Tysklands naboer, deriblandt Danmark? Er det muligt, at udenrigsministeren selv har glemt, hvad han sagde i en nytårsudtalelse, som jeg ellers erindrede ham om i torsdags, nemlig — jeg beder om tilladelse til endnu et citat —:

„Specielt for Danmarks vedkommende må det fremhæves, at en løsning af det tyske forsvarsspørgsmål synes at være en forudsætning for, at spørgsmålet om dækning af vor egen sydgrænse kan løses tilfredsstillende.“

Nej, naturligvis har udenrigsministeren ikke glemt, hvad han sagde dengang. Men når han foretrækker nu at sige noget andet, er det, fordi han ved, at det danske folks store flertal stadig fastholder den rigtige mening, som var udtrykt i det danske memorandum af 1947, fordi udenrigsministeren ved, at det danske folk er modstander af en ny tysk militærmagt, og at det danske folk er klar over, hvilken fare for freden og for Tysklands naboer, herunder måske i første række Danmark, en ny tysk militærmagt vil blive. Det ved udenrigsministeren bl. a. fra stemningen blandt sine egne partifæller, blandt de socialdemokratiske vælgere. Det ved han også fra de såkaldte gallupundersøgelser, hvis resultat han kender.

Udenrigsministeren talte om Atlantpagtens værdiløshed, hvis ikke den i landene har „en folkelig tilslutning, der baserer sig på virkelig forståelse“. Han ved, at denne folkelige tilslutning mangler i Danmark. Dette var jo årsagen til, at udenrigsministeren og de atlantiske partier i 1949 nægtede at lade spørgsmålet om Danmark og Atlantpagten afgøre ved en folkeafstemning. Man frygtede — man var klar over — at folkets flertal ville sige nej.

Man fik folkestemningen belyst gennem gallupundersøgelsen i sommeren 1953, der viste, at befolkningens flertal var modstander af at tillade basering af amerikanske